

РЕШЕНИЕ

№ 1933

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 21.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11180** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 203 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, депозирана от процесуалния представител на представляващия „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД, ЕИК[ЕИК] изпълнителен директор Г. В. Х. – адв. Й. М., с която срещу Национална агенция за приходите (НАП) са предявени искиви претенции:

- с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - за обезщетение на имуществени вреди в размер на 164 544 (сто шестдесет и четири хиляди петстотин четиридесет и четири) лева - платено възнаграждение за консултантски услуги по сключен на 24.07.2015 г. Договор с „УНИКО Д и К“ ЕООД по повод провеждано ревизионно производство, с предмет – депозиране на възражения против констатациите, отразени в Ревизионния доклад (РД) № Р-2225-1400004-092-001 от 09.06.2015 г. и обжалване пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ (Д“ОДОП“) при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП) на издадения Ревизионен акт (РА) № Р-2225-1400004-091-001 от 07.08.2015 г., поправен с Ревизионен акт № П-22222515153749-003-001 от 28.08.2015 г., отменен с Решение № 15222 от 12.12.2017 г. по адм. дело 8013/2017 г. по описа на Върховния административен съд (ВАС) в частта, потвърдена с Решение № 136 от 28.01.2016 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ - С.,

- с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - мораторна лихва върху главницата от 164 544 лева, за периода 12.12.2017 г. до датата на предявяване на иска – 09.12.2022 г., в размер на 83 368,98 (осемдесет и три хиляди триста шестдесет и осем лева и деветдесет и осем стотинки) лева;

- с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - законна лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на иска – 09.12.2022 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

Претендират се и направените разноски в настоящото производство – държавна такса и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство съобразно представения списък и приложените към него доказателства.

С молба от 04.01.2023 г., на основание чл. 214 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК (л. 295 – л. 296), ищецът е изменил исковата си претенция за мораторни лихви, с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, като е намалил периода, за който претендира обезщетение - вместо заявеният в исковата молба от 12.12.2017 г. – 09.12.2022 г. за начален момент е посочил 09.12.2019 г. Съответно на намаления период е намален размера и на претендираното обезщетение от 83 368,98 лева на 50 140,22 лева. В молбата изрично е заявен отказ от иска за разликата между първоначално предявения и изменения размер.

В първото съдебно заседание съдът е допуснал изменение на исковата претенция по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД (л. 312-гръб – с. з. на 24.01.2023 г.) като е уважил заявеното искане в молбата от 04.01.2023 г.

Ответникът – Национална агенция за приходите (НАП), чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт З. оспорва исковите претенции както по основание, така и по размер. Подробни аргументи в подкрепа на това становище е изложил в представения писмен отговор на исковата молба (л. 301 – л. 307). Направил е възражение за изтекла погасителна давност както по отношение на претендираното обезщетение за имуществени вреди по главния иск, така и по отношение на акцесорните претенции за лихви. Възражението е обосновано с датата на постановяване на Решението на директора на Дирекция „ОДОП“ – 28.01.2016 г., с което Ревизионният акт № Р - 2225-1400004-091-001 от 07.08.2015 г. поправен с Ревизионен акт № П-22222515153749-003-001 от 28.08.2015 г. е отменен частично относно установените резултати за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица по ЗКПО за данъчни периоди 01.01.2009 г. – 31.12.2012 г. Като аргумент в подкрепа на становището за процесуална недопустимост на исковите претенции се сочи и присъждането на разноски в полза на ищцовото дружество при съдебното оспорване на Ревизионния акт. Твърди се липса на доказани имуществени вреди за дружеството, които подлежат на обезщетение, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, както и на пряка причинно следствена връзка между отменения като незаконосъобразен Ревизионен акт и сочените в исковата молба имуществени вреди. Застъпено е становище, че доколкото с Ревизионния доклад не се установяват публични задължения, депозирането на писмени възражения против констатациите му по предвидения ред в чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не може да обоснове настъпване на имуществена вреда за търговското дружество, която подлежи на обезщетяване, съгласно чл. 4 във вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. В този аспект, се сочи, че Договорът за консултантски услуги по своята същност е договор за поръчка, който не е доказателство за наличие на пряка причинно следствена връзка между отменения Ревизионен акт и твърдяната имуществена вреда от ищеца. Оспорва се и включването

в размера на претендираното обезщетение на начисления ДДС върху възнаграждението по Договора за консултантски услуги. В този аспект, процесуалният представител на ответника се позовава на доказателствата за несвоевременно плащане на фактурираната стойност по втората издадена фактура и липса на доказателства, удостоверяващи фактическото изпълнение на консултантските услуги. Застъпено е становище, че договореното възнаграждение не е съобразено с изискванията на чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, тъй като не отчита частичното уважаване на жалбата срещу Ревизионния акт относно допълнително установените задължения за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица по ЗКПО. Поддържа се тезата, че разноските, направени от ищцовото дружество в административното и съдебното производство при оспорване на Ревизионния акт не представляват имуществена вреда, по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ, доколкото произтичат от различно правно основание - договорно правоотношение, а между заплащането на консултантската услуга и издаването на Ревизионния акт не съществува предопределеност или взаимозависимост. В този аспект, е застъпено становище, че въпросът за възлагането на разноските е уреден в процесуалните закони – ДОПК и субсидиарно прилаганите АПК и ГПК, поради което следва да бъде решен в производството по чл. 156 и сл. от ДОПК, с прилагането на разпоредбата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. чл. 143 и сл. от АПК. Изложени са аргументи и относно приложимостта на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, с които се мотивира искане за прекомерност на договореното възнаграждение. Позовавайки се на задължителното тълкуване в Тълкувателно решение (ТР) № 1 от 11.12.2018 г. по тълк. дело 1/2017 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховния касационен съд (ОСГК на ВКС) и ТР № 1/15.03.2017 г. по тълк. дело 2/2016 г. на Общото събрание на съдиите на Върховния административен съд (ОСС на ВАС), Първа и Втора колегии, процесуалният представител на ответника е обосновал необходимост от доказване на положената дължима грижа на добър търговец, за която счита, че не са представени доказателства, за да се изключи неоснователното обогатяване на ищеца в ущърб на фиска и да се обезпечи спазването на принципите на справедливост и съразмерност. С тези аргументи, е обосновано искането за отхвърляне на исковите претенции като неоснователни и недоказани. Алтернативно процесуалният представител на ответника, е направил искане за частично уважаване на исковата претенция - в размер, което не включва начисления ДДС върху договореното възнаграждение за консултантски услуги. Претендира се юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание процесуалният представител на ищеца – адв. М. поддържа исковите претенции и счита същите за доказани по основание и размер. На становище е, че съдът следва да ги уважи като се съобрази с приетото изменение (намаление) на исковата претенция за мораторни лихви, по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Подробни съображения и анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателства с позоваване на относима съдебна практика по сходни казуси са изложени в представените писмени бележки (л. 398 – л. 417). Претендира се присъждане на разноски за настоящото производство, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК и приложените доказателства (л. 382 – л. 385). Възразява срещу направеното искане от процесуалния представител на ответната страна за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение в размер, определен по правилата на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Счита за приложима общата уредба в Закона за заплащане на правната помощ.

Процесуалният представител на ответника поддържа исканията си и в съдебните заседания. Представя писмени бележки, в които допълнително аргументира тезата за неоснователност и недоказаност на исковите претенции (л. 391 – л. 397). Поддържа възраженията си за изтекла абсолютна погасителна давност на предявения главен иск и акцесорните претенции за лихви, както и за прекомерност на адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца в настоящото производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер, определен съгласно Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че исковите претенции са недопустими поради изтекла абсолютна давност и следва да бъдат отхвърлени.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, след като обсъди събраните в съдебното производство гласни и писмени доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1400004 от 13.01.2014 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК от началник отдел „Ревизии и проверки“ в Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ при Териториална дирекция (ТД) на НАП – С. е възложено извършване на ревизия на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД за установяване на задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за периода 01.03.2010 г. – 30.11.2013 г. (л. 11 и л. 167 – л. 168, класьор II). Заповедта е връчена на представител на дружеството на 20.01.2014 г. (л. 11а и л. 168 – л. 169, класьор II).

Резултатите от ревизионното производство са отразени в Ревизионен доклад (РД) № Р-2225-1400004-092-001 от 09.06.2015 г. (л. 20 – л. 95, л. 46 – л. 119, класьор II), създаден като електронен документ, подписан с електронните подписи на членовете на ревизиращия екип. В обхвата на производството, наред със задълженията по ЗДДС, са били включени и други данъчни задължения за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2012 г., а именно - за корпоративен данък, за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ, за данък върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура, за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на ЮЛ, за данък върху представителните разходи, за данък върху разходите за превозни средства.

Ревизионният доклад заедно с приложенията е връчен електронно на 15.06.2015 г. на деклариран от „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД електронен адрес, (л. 96 – л. 97 – Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“). В него е направено предложение за определяне на допълнителни задължения за корпоративен данък, за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ и за данък върху добавената стойност с общ размер 5 420 894,34 лева (с включени лихви за забава към 09.06.2015г.). Основната част от установените в РД задължения са формирани от задължения по ЗДДС, а именно главница в размер на 3 554 249,21 лева и съответния размер на начислените лихви за забава – 1 016 968,11 лева и произтичат от непризнат деклариран износ с нулева данъчна ставка, съгласно чл. 28 от ЗДДС, за доставки, документирани с фактури и приложени НАТО манифести – образец/form 302.

С молба от 22.06.2015 г., заведена с вх. № 2553-04-686 от 29.06.2015 г. (л. 30, класьор

IV), пълномощник на изпълнителния директор, представляващ „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД, е направил искане за удължаване на срока за представяне на писмени възражения против РД, на основание чл. 117, ал. 5, предл. второ от ДОПК.

В удължения срок за представяне на писмени възражения против РД, на 24.07.2015 г. между изпълнителния директор, представляващ „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД – Г. Х. и свид. К. З. (вж. свид. показания на л. 386 – л. 388), представляваща „УНИКО Д и К“ ЕООД е сключен Договор за консултантски услуги (л. 275 – л. 278). В предмета на договора са включени – „изготвяне на възражения по доклада (ако поръчващият желае да входи такава) и жалба до директора на ОДОП – С. по последващия ревизионен акт, във връзка с предложени за установяване допълнителни задължения по ЗДДС за доставки с получател Sage Consultants Limited Рапата в размер на 3 554 249 лева и съответните лихви към тях в размер на 1 016 968 лева.“ (л. 275 – I. Предмет на договора). Уговорен е срок за изпълнение на услугите – до 28.07.2015 г. - за изготвяне на Възражения по РД,

- 10 дни след връчване на Ревизионния акт (РА) – за жалбата срещу него.

Възнаграждението, което „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД е приело да заплати за консултантските услуги, съгласно чл. 9 от Договора (л. 277), е в размер на 3% върху сумата, посочена в чл. 1, а именно - задълженията по ЗДДС, предложени за начисляване с Ревизионния доклад заедно с лихвите, чийто общ размер е 4 571 217 лева.

В ал. 2 на чл. 9 от Договора е уточнен начинът на плащане - на два пъти – по 1,5 % върху сумата по чл. 1, а именно - по 68 560 лева. Първото плащане е уговорено да се извърши в срок до 5 дни от подписване на договора, а второто - до 5 дни от представяне на Възраженията на електронен адрес на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД. Според ал. 3 на чл. 9 от договора, възнаграждението по ал. 1 е „без включен ДДС, който се начислява допълнително в размерите, установени в релевантното законодателство.“ В ал. 4 изрично е уточнено, че плащанията следва да се извършват по банков път по посочената в договора банкова сметка на дружеството - изпълнител „УНИКО Д и К“ ЕООД.

С придружително писмо от 28.07.2015 г. в ТД на НАП – С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ (офис „Средни данъкоплатци“) с вх. № 2553-04-787 (л. 149, класьор 1) са заведени писмените Възражения на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД (л. 98 – л. 112; както и л. 150 – л. 158, класьор I – л. 6, класьор II), депозирани на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК, против констатациите в Ревизионния доклад. Към Възраженията са представени писмени доказателства по опис :

– писмо от 04.04.2014 г. на представител на Службата за контрол на боеприпасите за Европа при Министерство на въоръжените сили на САЩ, с превод на български от английски език (л. 8 и л. 29, класьор II),

- 4 бр. инвойс фактури от 16.06.2014 г. - № 25-М, № 26 – М, № 27 – М и № 28 - М (л. 9 – л. 12, класьор II)

- 8 бр. митнически декларации от 23.06.2014 г. и 5 бр. митнически декларации от 25.06.2014 г., всички с отразен резултат от контрол на изпращащото митническо учреждение (л. 13 – л. 26, класьор II),

- потвърждение за доставка на английски език от 04.09.2014 г. (л. 27 – л. 28, класьор II),

- хронология на сметка 621 „Разходи за лихви“ за 2009 г., 2010 г., 2011 г. и 2012 г. (л.

30 – л. 41, класьор II)

- справка за задълженията и плащанията за 2013 г. и 2014 г. (л. 42 – л. 45, класьор II). На 07.08.2015 г. е издаден Ревизионен акт № Р-2225-1400004-091-001 (л. 102 - 147, класьор I), връчен електронно на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД на 10.08.2015 г. (л. 148, класьор I – Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“).

В мотивите на Ревизионния акт, Възраженията на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД против констатациите в РД са приети за неоснователни (л. 105 – л. 108, класьор I).

Ревизионният акт е поправен с Ревизионен акт № П – 2222515153749-003-001 от 28.08.2015 г. (л. 157 и л.96, класьор I), с който е увеличен размера на допълнително установените задължения до 5 067 827,39 лева (с включени лихви за забава). По отношение на задълженията по ЗДДС са коригирани и размера на главницата - вместо първоначално определения - 3 554 249 лева, е посочен размер от 3 341 486,17 лева, и размера на лихвите за забава - вместо първоначално посочения 1 016 968 лева – са начислени лихви в размер на 1 073 317,72 лева (увеличението е съобразено с датата на издаване на РА за поправка – 20 дни след първоначалния РА). Корекции са отразени и в стойностите на определените задължения за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица, както и дължимите съответни лихви за забава. Несъответствия са установени и по отношение на изчислените лихви за невнесен данък върху представителните разходи, за невнесен данък върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура, за невнесен данък върху разходите за превозни средства и за невнесен корпоративен данък. Ревизионният акт за поправка на издадения РА е връчен електронно на 03.09.2015 г. (л. 99, класьор I – Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“).

Междувременно, с жалба заведена с вх. № 2553-04-889 на 24.08.2015 г. в ТД на НАП – С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ изпълнителният директор, представляващ „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД, е оспорил РА пред директора на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП в законоустановения 14- дневен срок от връчването му (л. 19 – л. 38, класьор I). Като доказателства към жалбата отново са представени документите, приложения и към писмените възражения против РД (л. 39- л. 41 и л. 44 – л. 80, класьор I), както и справка на английски език, с превод и на български език за липсващи формуляри 302, издавани от Службата за контрол на боеприпасите, относно експедирани от България количества от митническите бюра в Р. и П. (л. 42 и л. 43, класьор I).

Ревизионният акт е оспорен не само в частта относно установените задължения по ЗДДС, но и по отношение на задълженията за лихви и за данъци, удържани при източника по ЗКПО. В жалбата е направено и искане за възстановяване на ДДС в размер на 214 263, 04 лева за данъчен период м. ноември 2013 г. заедно с дължимите лихви за забава.

С писмо изх. № 2553-04-889#1 от 31.08.2015 г. на ТД на НАП – С., жалбата против РА е изпратена на адресата - компетентния орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК - директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП (л. 100 – л. 101, класьор I). С Решение № 136 от 28.01.2016 г. (л. 9 – л. 18, класьор I) Ревизионният акт е отменен в оспорената част относно установения размер на данъка върху доходите на чуждестранни юридически лица по ЗКПО за данъчни периоди от 01.01.2009 г. – 31.12.2012 г. Административната преписка е върната на органа, издал заповедта за възлагане на ревизията с указания да издаде нова заповед за ревизия, с която да определи друг ревизионен екип, който да се

съобрази с останалата част от дадените указания в мотивите на решението. Установеният размер на задълженията за данък върху добавената стойност с РА е потвърден с Решението на директора на Дирекция „ОДОП“ - С..

По жалба на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД до Административен съд – София – град – вх. № 53-04-134 от 12.02.2016 г. по описа на ЦУ на НАП (л. 224 – л. 252) е образувано адм. дело № 1895/2016 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 17 състав. С Решение № 2444 от 11.04.2017 г. (л. 243 – л. 265) съдът е отхвърлил жалбата.

С Решение № 15222 от 12.12.2017 г. по адм. д. 8013/2017 г. по описа на Върховния административен съд, Първо отделение (л. 266 – л. 274) Ревизионният акт № Р-2225-1400004-091-001 от 07.08.2015 г., поправен с РА № П-22222515153749-003-001 от 28.08.2015 г. е отменен в частта, с която е бил потвърден с Решение № 136 от 28.01.2016 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. относно допълнително установените задължения по ЗДДС. Направените от дружеството разноски, включително и за процесуално представителство пред двете съдебни инстанции, с общ размер от 166 645,20 лева, са възложени за плащане от НАП.

Договореното възнаграждение на „УНИКО Д и К“ ЕООД по Договора за консултантски услуги от 24.07.2015 г. е платено въз основа на издадени две фактури № 757 от 24.07.2015 г. на обща стойност 82 272 лева, от която възнаграждение (данъчна основа) в размер на 68 560 лева и начислен ДДС - 20% в размер на 13 712 лева (л. 279, л. 280 и л. 281)

и № 762 от 01.08.2015 г. на обща стойност 82 272 лева, от която възнаграждение (данъчна основа) в размер на 68 560 лева и начислен ДДС - 20% в размер на 13 712 лева (л. 283).

Плащанията са извършени по банков път. Сумите са преведени по посочената в чл. 9, ал. 4 от Договора банкова сметка, с наредени преводи на 31.07.2015 г. (л. 282) и 17.02.2016 г. (л. 284).

Заедно с приложените в 4 класъора документи към административната преписка, оформена в хода на ревизионното производство на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД, приключило с издаване на оспорения по административен и съдебен ред РА № Р-2225-1400004-091-001 от 07.08.2015 г. поправен с РА № П-22222515153749-003-001/28.08.2017 г., **от процесуалния представител на ответника** като приложения към писмения отговор на жалбата (л. 307), **са представени и 2 Акта за приемане и/или възстановяване** № П-22222516048928-004-001 от 08.04.2016 г. (л. 2 – л. 4, класъор I) и № П-2222251518659-004-001 от 09.09.2016 г. (л. 5 – л. 8, класъор I), с които на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД е признато правото на възстановяване на начисления и платен ДДС по фактури № 757 от 24.07.2015 г. и № 762 от 01.08.2015 г.

В писмото на директора на ТД на НАП – С., с което са изпратени документите, изискани с определението на съда за насрочване на съдебното заседание – изх. № 20-28-28#3 от 06.01.2023 г. (л. 1 в класъор I) е посочено, че

- фактура № 757 от 24.07.2015 г. е отразена в отчетните регистри на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД за данъчен период 01.07. – 31.07.2015 г., а след възстановяване на ДДС **сумата е прихваната с Акт за приемане или възстановяване от 08.04.2016 г. от задължения на дружеството по процесния оспорен Ревизионен акт,**

- фактура № 762 от 01.08.2015 г. е отразена в дневника за покупки на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД за данъчен период 01.02.2016 г. – 29.02.2016 г., като

начисленият ДДС е възстановен/частично прихванат от други изискуеми задължения на дружеството с Акт за прихващане и/или възстановяване от 08.04.2016 г.

От процесуалния представител на ищеца в съдебното производство бяха представени и приети като писмени доказателства - електронна кореспонденция, водена между представляващата „УНИКО Д и К“ ЕООД – свид. К. З. от една страна и от друга - изпълнителния директор, представляващ „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД и служители на дружеството, на които е било възложено да оформят документацията, изисквана и предоставяна на органите по приходите в хода на процесното ревизионно производство. Част от електронната кореспонденция са приложени електронно създадени файлове с проекто - документи - писма, молби, искания, възражения и жалби, изготвени в изпълнение на договорените консултантски услуги (л. 316 - л. 351).

От процесуалния представител на ищеца се представиха и приеха като доказателства по делото и копия на документи, удостоверяващи професионалната квалификация и опит на управителя на дружеството, предоставило консултантските услуги – свид. К. З. (л. 352 – л. 381). За установяване на изпълнението на задълженията по процесния Договор за консултантски услуги, пълномощникът на ищеца ангажира и гласни доказателства – показанията на свид. К. З. – собственик и управител на дружеството – изпълнител по договора – „УНИКО Д и К“ ЕООД (л. 386-гръб - л. 388) и на счетоводителя на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД – М. В. П. (л. 388 - л. 389). Съдът кредитира с доверие свидетелските показания и на двете разпитани свидетелки като непротиворечиви, взаимно допълващи се, излагащи в хронологична последователност фактическите обстоятелства от значение за прилагане на закона, съответстващи и на информацията, съдържаща се в останалите доказателствени източници.

Описаните релевантни за правния спор факти, установени въз основа на анализа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, не се оспорват от страните и позволяват на съда да направи следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за обезщетение на причинени на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД имуществени вреди, настъпили в периода на административното оспорване на

- констатациите на ревизиращия екип на ТД на НАП – С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, отразени в РД № Р-2225-1400004-092-001 от 09.06.2015 г.

- и на допълнително определените задължения по ЗДДС ведно със съответните лихви за забава с издадения Ревизионен акт № Р-2225-1400004-091-001 от 07.08.2015 г., поправен с РА № П-22222515153749-003-001/28.08.2017 г., потвърден в тази му част с Решение № 136 от 28.01.2016 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., е **процесуално допустим.**

Предявен е от активно легитимирана страна, срещу пасивно легитимиран ответник – юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен административен акт се твърди да са причинени вредите. Национална агенция за приходите е пасивно легитимирана да отговаря по предявени искове за обезщетение на имуществени вреди, съгласно разпоредбите на чл. 19, ал. 1 – ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП). В този смисъл е и задължителното тълкуване, дадено в т. 5 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. – „*Данъчната администрация ...е пасивно легитимирана по исковите, предявени от граждани за предявени вреди от незаконосъобразни*

административни актове, и от незаконни действия и бездействия на длъжностните лица при или по повод изпълнението на административна дейност.“

Активно легитимирано да предяви иск по чл. 203 от АПК е всяко лице – физическо или юридическо, което твърди, че е претърпяло вреди от незаконни актове, действия и бездействия на административни органи и/или служители на съответната държавна и/или общинска администрация, при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, и пропуснати ползи, и се реализира по реда, предвиден в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ (чл. 19, ал. 3 от ЗНАП). Нормата на чл. 4 от ЗОДОВ предвижда, че обезщетението включва имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно. Казано по друг начин, претенцията в настоящото производство предопределя обективната отговорност на НАП и не включва установяването на вина на съответния орган и/или длъжностни лица като елемент от фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Субективното право на обезвреда по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ възниква от момента на причиняване на вредата от незаконосъобразния административен акт, но искът се предявява след отмяната му по съответния ред, съгласно изискванията на чл. 204, ал. 1 от АПК и чл. 19, ал. 2, предл. първо от ЗНАП. В този смисъл, абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на иска е отмяната на незаконосъобразния административен акт.

Приведено към конкретиката на настоящия казус, искът с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е предявен от процесуалния представител на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД в съответствие с изискванията на чл. 204, ал. 1 от АПК и чл. 19, ал. 2 от ЗНАП, след **отмяната** с постановеното и влязло в сила на 12.12.2017 г. Решение № 15222 на Върховния административен съд, Първо отделение по адм. д. 8013/2017 г. **на административния акт**, от който се твърди да са настъпили вредите, чието обезщетяване се претендира - РА № Р-2225-1400004-091-001 от 07.08.2015 г. поправен с РА № П-2222515153749-003-001/28.08.2017 г. (л. 266 – л. 274).

Фактическият състав на предявения главен иск включва кумулативното наличие на следните елементи :

- 1) незаконосъобразен административен акт, издаден от орган или длъжностно лице на НАП при или по повод изпълнение на административна дейност, отменен по съответния ред, предвиден в закона;
- 2) причинени имуществени вреди и техният размер;
- 3) пряка и непосредствена причинна връзка между отменения незаконосъобразен административен акт и настъпилите вредоносен резултат.

В тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а съдът е задължен да приеме за ненастъпили правните последици, които са останали недоказани.

Според настоящия съдебен състав, неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответната страна, поддържано и от представителя на Софийска градска прокуратура, за изтекла погасителна давност по отношение на главния иск, а и на акцесорните претенции за лихви. Задължителното тълкуване, дадено в т. 4 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВК С препраща към общите разпоредби на Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД вземането за обезщетение за вреди от непозволено увреждане се погасява с общата 5-годишна давност, която започва да тече от момента

на увреждането. От този момент става изискуемо и вземането за обезщетение на вредите. Според цитираното задължително тълкуване по т. 4 на ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС *„Обезщетение за вреди от незаконни административни актове може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда като унищожяеми, а при нищожните – с констатиране на нищожността в самия процес на обезщетяване на вредите. ...Вземането става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт – от момента на неговото издаване.“*

В настоящия казус, отмяната на предложените за допълнително начисляване данъчни задължения по ЗДДС и съответните им лихви за забава, с Ревизионния доклад, изготвен от органи по приходите на ТД на НАП – С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ е настъпила едва с постановеното и влязло в сила на 12.12.2017 г. Решение на Върховния административен съд по адм. д. 8013/2017 г. на Първо отделение. Предложението за допълнително данъчно облагане по ЗДДС е възприето от органите по приходите, издали РА № Р-2225-1400004-091-001 от 07.08.2015 г. поправен с РА № П-22222515153749-003-001/28.08.2017 г., както и от директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, който е потвърдил РА в тази му част с Решението си по чл. 155, ал. 2 от ДОПК.

Съгласно разпоредбите на чл. 204, ал. 1 от АПК и чл. 19, ал. 2, предл. първо от ЗНАП, началният момент на предвидената в нормата на чл. 110 от ЗЗД – 5 годишна давност съвпада с момента на отмяна на незаконосъобразния административен акт в хипотезите, при които незаконосъобразността се дължи на унищожяемост, а не на нищожност. В мотивите на постановеното отменително Решение № 15222 от 12.12.2017 г. по адм. д. 8013/2017 г. на Първо отделение на ВАС са изложени съображения за незаконосъобразност на издадения РА, с които е обоснована отмяната му. Затова и началният момент, от който започва да тече давностният срок по чл. 110 от ЗЗД в конкретния казус е именно датата на влизане в сила на Решението на ВАС – 12.12.2017 г.

Исковата молба, с която е предявена претенцията за обезщетение с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е депозирана в Административен съд – София – град на 09.12.2022 г. и е заведена с вх. № 44874, т. е. три дни преди да изтече предвидения в чл. 110 от ЗЗД - 5 годишен погасителен давностен срок.

Неоснователно е и възражението за изтекла погасителна давност на акцесорната претенция за лихви. С приетото в първото съдебно заседание изменение на исковата претенция, по реда на чл. 214 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, е намален периода за който ищецът претендира обезщетение за забава върху размера на главния иск, като по този начин е съобразен с изискванията на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД.

Нормата на чл. 84, ал. 3 от ЗЗД предвижда, че при задължения от непозволено увреждане длъжникът изпада в забава **и без покана**. Когато непозволеното увреждане произтича от незаконосъобразна административна дейност – действие и/или бездействие, и/или издаден незаконосъобразен административен акт, длъжникът изпада в забава от деня на признаване по съответния ред на незаконосъобразността на акта, действието или бездействието. Приведено към конкретиката на настоящия казус този начален момент съвпада с датата на влизане в сила на Решението на ВАС, Първо отделение, с което е отменен РА - 12.12.2017 г. Акцесорният иск за лихви, с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, се погасява с предвидената по-кратка тригодишна давност, съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, и доколкото лихвите върху

обезщетението за непозволено увреждане имат компенсаторен характер, ищецът няма задължение да определя техния размер при предявяване на иска. В този смисъл, за периода, надхвърлящ трите години от завеждане на исковата молба, считано от момента на влизане в сила на отменителното решение на ВАС, т. е. от 12.12.2017 г. до 09.12.2019 г., вземането за лихва е погасено, на основание чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. С уваженото искане за изменение на исковата претенция за мораторни лихви, заявено с молбата на пълномощника на ищеца от 04.01.2023 г. (л. 295 – л. 296), същата е съобразена с изискванията на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, поради което съдът прие за неоснователно иначе своевременно направеното възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претенцията за мораторни лихви от процесуалния представител на ответника, поддържано и от прокурора.

Страните не спорят относно фактите, установяващи първият съставомерен елемент от фактическия състав на предявения главен иск – отменен като незаконосъобразен Ревизионен акт при оспорването му по съдебен ред, с окончателното Решение, постановено на 12.12.2017 г. от състав на Първо отделение на ВАС по адм. дело 8013/2017 г.

Правото на обжалване на административни актове, издадени от органи по приходите, е регламентирано в ДОПК и упражняването му е поставено в зависимост от спазването на определени предпоставки. Една от тях е последователност на административния и съдебния контрол (чл. 156, ал. 2 от ДОПК). Задължителна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното оспорване, съгласно разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от ДОПК, е ревизионният акт да не е отменен с решението по чл. 155 от ДОПК.

В настоящия казус категорично е установено от събраните доказателства, че „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД е упражнило както правото си на писмени възражения и представяне на доказателства, регламентирано в чл. 117, ал. 5 от ДОПК, оспорвайки констатациите в Ревизионния доклад, така и правото по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, оспорвайки и пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП установените с Ревизионния акт данъчни задължения по ЗДДС, въз основа на предложението по чл. 117, ал. 1, т. 8 от ДОПК в Ревизионния доклад.

Не е спорен и резултатът от упражнения административен и последващия съдебен контрол за законосъобразност на потвърдената с Решението по чл. 155 от ДОПК част на Ревизионния акт относно установените задължения за данък върху добавената стойност и начислените съответни лихви за забава за ревизираните данъчни периоди 01.03.2010 г. – 30.11.2013 г. В този аспект, аргументите на пълномощника на ответната страна, че частичната отмяна на Ревизионния акт относно установения резултат за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица по ЗКПО за данъчни периоди от 01.01.2009 г. – 31.12.2012 г. напълно съответства и удовлетворява претенциите на дружеството, не се подкрепя не само от ангажираните по делото доказателства, но е в противоречие и с процесуалните основания за допустимост на съдебния контрол, съгласно чл. 156, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК. Нещо повече, претенцията за имуществени вреди в настоящото производство е обоснована с направените разходи за консултантски услуги по повод оспорването на констатациите и предложението в РД, послужили като основание за определяне на допълнителни задължения по ЗДДС с обжалвания в тази му част по административен и съдебен ред РА.

По отношение на втория елемент от фактическия състав на обективната отговорност

по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, доколкото от ищеца се твърди, че причинените имуществени вреди са резултат на направени разноски в хода на административното оспорване на РД и РА, на анализ следва да бъде подложена действащата нормативна уредба относно разпределянето на задълженията за разноски. По този въпрос, законодателят използва различен подход при административното и съдебно обжалване на ревизионните актове.

В Глава осемнадесета „Обжалване на Ревизионния акт по административен ред“ не е предвидена уредба, за разлика от специалната норма на чл. 161 от ДОПК в Глава деветнадесета. В правомощията на решаващия орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, регламентирани в чл. 155 от ДОПК, също не е предвидено задължение за разпределяне на отговорността за разноски. Същите не са включени и в задължителното съдържание на решението, по аргумент от разпоредбите на чл. 155, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК.

Съдебната практика константно приема липсата на процесуален ред, по който могат да бъдат присъдени разноски, извършени при административно обжалване на ревизионен акт (*определение 275 от 09.01.2012 г. по адм. д. 2/2012 г. на ВАС; определение 16576 от 11.12.2013 г. по адм. д. 16146/2013 г. на ВАС, Решение № 9020 от 24.07.2015 г. по адм. д. 7687/2014 г. на Трето отделение на ВАС и др.*). Затова, единствената възможност за ищеца (жалбоподател в административното производство по оспорване на РА) е да потърси правата си по общия исков ред, предявявайки иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 17, ал. 6 от ДОПК.

Ангажирането на компетентна консултантска помощ за изготвяне на писмените възражения срещу констатациите и предложенията за допълнително определяне на данъчни задължения по ЗДДС с Ревизионния доклад, както и за изготвяне на жалба срещу РА не е самоцел, а проява на дължима грижа на добрия търговец в защита на накърнените му права от обективирания в отменения Ревизионен акт незаконнообразни действия на органите по приходите посредством неправилното приложение на материалния закон. В този смисъл, в мотивите на отменителното решение на ВАС е посочено, че *„Основният спор между страните се концентрира върху въпросите следва ли да се квалифицира НАТО манифестът – образец/form302 като документ по чл. 21, ал. 1, т. 1 от ППЗДДС, доказващ износа на стоки от ревизираното дружество и напуснали ли са тези стоки, територията на ЕС.“* (л. 270, стр. 4 от Р. № 15222 от 12.12.2017 г. по адм. д. 8013/2017 г., ВАС).

Така от събраните в настоящото производство доказателства се установява и наличието на втория съставомерен елемент от фактическия състав на обективната отговорност по чл. 1 от ЗОДОВ – настъпилите имуществени вреди за „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД. Ангажираните от процесуалния представител на ищеца писмени доказателства за извършени плащания на изпълнените договорени консултантски услуги, както по отношение на размера на възнаграждението, така и по отношение на начина, по който е извършено плащането – издаване на фактура, банков превод по конкретно посочена в договора сметка на дружеството – изпълнител – „УНИКО Д и К“ ЕООД, несъмнено установяват неблагоприятното имуществено разместване на блага в патримониума на ищеца, което безспорно представлява подлежаща на обезвреда, по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и съгласно разпоредбите на чл. 17, ал. 6 от ДОПК и чл. 19, ал. 3 от ЗНАП, вредна последица.

Не е спорен и фактът, че тези вреди са настъпили непосредствено след незаконнообразното прилагане на материалния закон с констатациите и

предложението по чл. 117, ал. 1, т. 8 от ДОПК в РД, а впоследствие са послужили за определяне на допълнително установени в ревизионното производство задължения по ЗДДС и начисляване на съответните лихви за забава, с отменения по съдебен ред РА. Независимо, че плащането на консултантските услуги е дължимо по силата на сключения договор за поръчка, безспорно е установено, че основание за постигането на това споразумение между страните е необходимостта от компетентна и специализирана помощ, потърсена от ревизираното дружество „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД в рамките на удължения срок за представяне на писмени възражения срещу РД, с оглед спецификата на осъществяваната търговска дейност и фактическата и правна сложност на конкретното ревизионно производство, призната и от органите по приходите. Активната кореспонденция, водена между ревизиращия екип и Агенция „Митници“, представените допълнително документи като доказателства към писмените възражения срещу РД и към жалбата срещу РА от задълженото дружество със съдействието на наетия консултант - от митнически служби и компетентни органи на партньорски държави от НАТО и ЕС, както и от министерство на икономиката, наред със спецификите на приложимото общностно и международно право, са обективно доказателство за пряката и непосредствена връзка между необходимостта от експертна помощ, потърсена и получена от „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД от изпълнителя по сключения Договор за консултантски услуги - „УНИКО Д и К“ ЕООД при оспорване на предложенията за допълнително определяне на данъчни задължения по ЗДДС, отразени съгласно чл. 117, ал. 1, т. 8 от ДОПК в РД и при последващото административно обжалване на тази част от РА.

Съдът намира за неоснователни възраженията на процесуалния представител на ответната страна по представените доказателства, установяващи изпълнението на задълженията по Договора за консултантски услуги.

На първо място, писмените доказателства, удостоверяващи придобитите квалификации и специалните знания и опит от свид. К. З. в областта на данъчното облагане по ЗДДС са от съществено значение не само за качеството на предоставените консултантски услуги, с оглед специфичния им конкретно определен предмет – изготвяне на писмени възражения против констатациите по РД и на жалба срещу последващо издадения РА, с който са установени данъчните задължения по ЗДДС, но и за своевременното изпълнение на договорените услуги, а и от съществено значение за реализираното съдействие при комуникацията с международни органи и институции, безспорно необходима за осигуряване на относими писмени доказателства за правилното приложение на нормите на международното и националното право.

На следващо място, изпълнението на консултантските услуги е осъществено съгласно условията на договора – предоставяните проекти на писма, възражения, молби, искания, жалби е документирано посредством водената електронна кореспонденция както лично с представляващия „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД изпълнителен директор, така и с конкретно определените от него служители на дружеството, подготвящи документацията, предоставяна на органите по приходите в провежданото ревизионно производство, една от които е била и разпитаната като свидетел в настоящото производство счетоводителката М. П..

Не е спорен и фактът на заплащане на договореното по размер и начин на плащане възнаграждение на изпълнителя по Договора за консултантски услуги – „УНИКО Д и К“ ЕООД. Относно тези факти по делото са представени издадените фактури от

доставчика на услугите, извлеченията от банковата сметка, посочена в Договора, от които се установяват и конкретните дати на наредените преводи. В този аспект, съдът счита, че следва да се ползват и констатациите в представените от ответната страна Актове за прихващане и/или възстановяване, издадени от органи по приходите, с които след извършена проверка е признато правото на приспадане на данъчен кредит на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД по отношение на платения размер на начисления ДДС върху размера на възнаграждението за консултантски услуги.

Съдът не намира основание да приеме за съответни на изискванията на закона възраженията на процесуалния представител на ответната страна, а и на представителя на прокуратурата относно размера на възнаграждението по Договора за консултантски услуги. Същият е съизмерим с възнаграждението за процесуално представителство в съдебното производство при обжалването на РА пред двете съдебни инстанции. Определено е към момента на сключване на договора за консултантски услуги и е съобразено с установения размер на задълженията по ЗДДС в РА, въпреки последващата им промяна с издадения РА за поправка. Именно размерът на платеното от „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в съдебното производство - 166 645,20 лева, възстановен с влязлото в сила Решение на Върховния административен съд, според настоящия съдебен състав, може да се ползва като сравним критерий за съответствие на договореното и платено възнаграждение за консултантски услуги при административното обжалване на РА и оспорването на констатациите по РД, доколкото е съобразен и с изискванията на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, включително и по отношение на начисляването на ДДС. То е предвидено като задължителна част от възнаграждението, съгласно § 2а от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1/2004 г., в съответствие с Решение на СЕС от 23.11.2017 г. по съединени дела С – 427/16 и С – 428/16.

В този смисъл, наред с изложеното, обосновано е и позоваването на процесуалния представител на ищеца на тълкуването, дадено с ТР № 1 от 15.03.2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС на Първа и Втора колегии на ВАС относно наличието на пряка причинна връзка, по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, между имуществени вреди, настъпили за „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД като резултат от платеното възнаграждение за консултантски услуги по Договора с „УНИКО Д и К“ ЕООД за изготвяне на възраженията срещу РД и жалбата против РА в частта относно определените задължения по ЗДДС при административното му оспорване и отменения като незаконосъобразен РА. Неоснователно е и възражението на процесуалния представител на ответника, че в размера на претендираното обезщетение за имуществени вреди не следва да се включва платеният и възстановен с Акт за прихващане и/или възстановяване размер на ДДС.

Основателността на главния иск предпоставя основателност и на акцесорните претенции с правно основание по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Допуснатото изменение на исковата претенция за мораторни лихви е съобразено с изискванията на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД относно началния момент – 09.12.2019 г. на претендираното обезщетение до датата на предявяване на исковата молба – 09.12.2022 г. Законосъобразно е определен и размерът на претендираното обезщетение - 50 140,22 лева.

На ищеца се дължи и законна лихва върху обезщетението по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди в размер на 164 544 лева, считано от датата на предявяване на иска 09.12.2022 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

При този изход на спора на ищеца се дължат и направените по делото разноски, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК и доказателствата за извършването им (л. 382 – л. 385). Неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение на пълномощника на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство при материален интерес от 100 000 лв. до 500 000 лева се определя като сума от константната ставка от 8 650 лева плюс 4 % за горницата над 100 000 лева. В конкретния случай, според състава на съда, в горницата над 100 000 лева следва да бъде включено и обезщетението за лихви по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД в размер на 50 140,22 лева. Платеният размер на адвокатското възнаграждение, за което са представени доказателства по делото, е в размер на 15 960 лева, с включен ДДС, който напълно съответства на минималния размер от 15 885 лева с включен ДДС, определен при условията на чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 във вр. § 2а от Допълнителните разпоредби на Наредбата.

Мотивиран от изложеното Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет. 8, представлявано от изпълнителния директор Г. В. Х., сумата от 164 544 (*сто шестдесет и четири хиляди петстотин четиридесет и четири*) лева – обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в платено възнаграждение за консултантски услуги по сключен на 24.07.2015 г. Договор с „УНИКО Д и К“ ЕООД за депозиране на възражения против констатациите и предложенията по чл. 117, ал. 1, т. 8 от ДОПК в Ревизионен доклад № Р-2225-1400004-092-001 от 09.06.2015 г. и за обжалване пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при Централно управление на Национална агенция за приходите на Ревизионен акт (РА) № Р-2225-1400004-091-001 от 07.08.2015 г., поправен с Ревизионен акт № П-22222515153749-003-001 от 28.08.2015 г., отменен с Решение № 15222 от 12.12.2017 г. по адм. дело 8013/2017 г. по описа на Върховния административен съд (ВАС) в частта относно определените задължения по Закона за добавената стойност.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет. 8, представлявано от изпълнителния директор Г. В. Х., сумата от 50 140, 22 (*петдесет хиляди сто и четиридесет лева и двадесет и две стотинки*) лева – лихви за забава за периода 09.12.2019 г. – 09.12.2022 г. върху присъденото обезщетение за имуществени вреди в размер на 164 544 лева.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет. 8, представлявано от изпълнителния директор Г. В. Х., законната лихва върху присъденото обезщетение за имуществени вреди в размер на 164 544 лева, считано от предявяване на исковата молба – 09.12.2022 г. до окончателното му изплащане.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „СЕЙДЖ КОНСУЛТАНТС“ АД, ЕИК[ЕИК] сумата от 15 985 (*петнадесет хиляди деветстотин осемдесет и пет*) лева, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ – разноси по делото за държавна такса и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: